

и смѣшни гласчета. По високитѣ тополи се мърнаха първитѣ жълти листа. Нощитѣ станаха по-хладни. Биволитѣ пасѣха зажълтѣлата трева около желѣзопътната линия. Пѣйо лежеше край тѣхъ, посрѣщаше и изпращаше влаковетѣ. Колко въздишки извикваха тия вагони, пълни съ пътници, колко скръбна изглеждаше после линията, блеснала сама и безкрайна въ полето! Понѣкога влаковетѣ спираха на гаричката. Отъ вагонитѣ излизаха хора, говорѣха шумно и весело и купуваха круши. Тогава въ душата на биволарчето ставаше пусто и скръбно, очитѣ му бързо премигваха, за да спратъ сълзитѣ. Презъ последнитѣ дни той бѣше вече взелъ своето решение. Оставаше само да избере вагона, съ който ще замине. Той трѣбва да пътува, макаръ и въ последния вагонъ, макаръ и на покрива! О, ако можеше да се качи на онзи дълъгъ вагонъ, отъ прозорцитѣ на който се подаваха златокоси момичета и мже съ лули въ устата! Да седне до малкитѣ маси на оня вагонъ, въ който прислужници разнасяха храна въ сребърни съдове, момичетата чуруликаха радостно, а господата пиеха кафето си и четѣха голѣми вестници! Ако не е възможно да пътува въ такива вагони, той би могълъ да се качи и на оня, отъ прозореца на който се подаватъ селяни и шумно плюятъ навънъ. Разбира се, обидно е за единъ бждещъ завоевателъ да пътува въ вагонъ, презъ решеткитѣ на който надничатъ гжски и блѣятъ овце, но щомъ се наложи, той е готовъ да направи и тая жертва въ името на славата.

Пѣйо лежи край линията, биволитѣ свиватъ съезицитѣ си зажълтѣлата трева, влаковетѣ летятъ и отминаватъ. Единъ день, когато орлякъ ластовици отлитаха на югъ, и нѣколко малки пера се люлѣеха извъздуха, воденичарътъ начете въ шепата на биволарчето купъ дребни монети, между които блестѣха и нѣколко сребърни. Пѣйо тръгна къмъ дома си, но когато наближи гаричката, момчето се спрѣ.